

Ál(om)szonettek

81.

A figyelmünk kibontja nevükből,
egyenként a téli fákat.
S a fogalmakat így át-átfényli
szépség, csoda és varázslat.

Ne rántsd sírba azt a kislányt,
ne te légy a koporsója!
Sírva ébreszt, hogy figyelj rá,
nincs más, aki védje-övja.

A szomszédos ház
roskadt kéménye mögött
a Kaszáscsillag.

Áttetsző fényes
térben ingó faágak:
magát író rajz.

82.

Mért hagytál el engem,
fényem és kegyelmem.
Üzenj szavak nélkül,
nehogy magam vesszem.

Víz alatt csecsemő arcom,
ments ki innen, Boldogasszony!
Ments ki anyám, szülj meg lányom,
felébredvén meghálálom.

Fehérre sikált
jégcsapreket árulnak.
Fázósan nézed.

Büdös a piac.
A halas bódék előtt
halál szagában.

83.

[Kulcsár Ferencsel álmodtam; a történeteken innenből beszélt, s rajtuk túlról hozta a fényt, ahol van: az örök mostban. Az őt-értéstől remegtem, sírtam s nevettem boldogan, és egyszerre fénybe borult minden, ami volt és a Van. Örült a gyomrom, a májam fölöttünk madárként szárnyalt; ültünk egy üres lelátón.]

Halott barátom,
amit álmomba hoztál:
a Felébredés.

84.

Pusztul a nép, folyók, hegyek.
A virágok könnye: harmat.
Búcsúzó madarat hallgatsz.
Vagy inkább a te búcsúd ez?

Merre a megművelt telkek?
Lobogva támad a burján.
Piros lángú tüzek mellett
ott vársz az időknék túlján.

Vályogház-romok
mellett tarkán virágzó
tulipánágyás.

Égnek a szélben
a piros, sárga s lila
láng-tulipánok.

Szajkó István: Servis